



SÁNCHEZ SAULEDA, Sebastià. *Anselm Nogués García (1864-1938)*. Pròleg Francesc MIRALLES. Valls: Institut d'Estudis Vallencs, 2019. Per conèixer Valls, 13. 191 pàgs. i ils. [24,5 x 22,5].

Estudi que completa la visió i la biografia de l'escultor de Valls Anselm Nogués García. Procedia d'una família modesta que tenia una botiga. Compaginà els estudis a l'escola amb l'aprenentatge de les tècniques artístiques. En acabar els seus estudis de batxillerat aconseguí dedicar-se a l'art. Començà fent les il·lustracions del llibre *La Historia de la Villa de Valls* de Francesc Puigjaner i Gual. Després va fer uns medallons per al Teatre Principal de Valls. Amb el temps es traslladà a Barcelona i entrà d'aprenent al taller de Rossend Nobas i Ballbé, escultor i orfebre barceloní. Sol·licità una beca d'estudis a la Diputació Provincial de Tarragona per estudiar a Barcelona.

Anselm Nogués es matriculà a l'Escola de Llotja, Barcelona (1884-1887) i després marxà a París, lloc on es va inscriure a l'École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, i paral·lelament treballà al taller d'un artista mexicà que s'encarregava de la decoració escultòrica del pavelló oficial del seu país per a l'Exposició Universal de 1889; sembla que és deia Jesús Fructuoso Contreras. Aconseguí exposar l'obra *Cap d'Estudi* (1888) al Saló d'Art al Palais des Champs-Élysées. Presentà una nova escultura *Jove florentí* (1889) al Saló de París.

Una vegada acabada la beca retornà a Barcelona i oposità per participar en un projecte decoratiu a l'edifici de l'Ajuntament de Bilbao, projectat per Joaquín Rucoba i Octavio de Toledo. El 1891 es va convocar el concurs per realitzar les escultures, dues estàtues de marbre que representarien la Llei i la Justícia.

El volum exposa els successius projectes que va desenvolupar durant la seva carrera professional, com el destinat al Palacio de Biblioteca y Museos de Madrid (1891-1894), en el qual s'observa l'escultura d'Antonio de Nebrija. A Barcelona fou testimoni del naixement del Cercle Artístic de Sant Lluc l'any 1893. Participà en la primera exposició que es va fer a la seu de la entitat amb dues escultures: *Retrat de D.M.B.* i *Gos*, tot i que la crítica no li dedicà cap mena d'atenció.

L'autor comenta la seva participació en el Palau de Justícia de Barcelona (1894-1898), així com en les activitats del Cercle Artístic de Sant Lluc. La seva obra al Monestir de Montserrat (el tercer misteri de dolor del Rosari de Montserrat), el Rosari del Santuari de Lluc o el bust de Lluís Dalmau per al Museu d'Art Decoratiu i Arqueològic de Barcelona, entre d'altres. S'esmenten els encàrrecs fallits i el seu declivi artístic i personal



els anys 1919 a 1922. Va desenvolupar molts projectes de caràcter religiós: els Àngels per al Santuari del Lledó o l'escultura de Sant Antoni de Pàdua.

La seva relació amb Barcelona s'anà espaiant amb els anys i es vinculà més a Valls. De 1931 a 1938 patí necessitats econòmiques i s'afavorí dels ajuts que Frederic Marès i Manuel Humbert (1935) donaren als artistes Pintors i Escultors de Catalunya. El 1936 va esculpir una imatge del bisbe d'Arle per a la capella de la Granja de Doldellops (encàrrec de Cèsar Martinell) i va participar en l'Exposició de Primavera de Barcelona (1937). Morí el 1938, als setanta-tres anys.

El volum aporta molta informació, d'una manera sistemàtica i anotada. S'inclouen nombroses imatges que permeten observar la seva tasca com escultor i la seva mentalidad.

IHE

(Secretaria de la revista)

Traducción de la reseña anterior:

Estudio que completa la visión y la biografía del escultor de Valls Anselm Nogués García. Procedía de una familia modesta que tenía una tienda. Compaginó los estudios en la escuela con el aprendizaje de las técnicas artísticas. Al finalizar sus estudios de bachillerato consiguió dedicarse al arte. Empezó realizando ilustraciones para el libro *La Historia de la Villa de Valls* de Francesc Puigjaner i Gual. Después hizo unos medallones para el Teatro Principal de Valls. Con el tiempo se trasladó a Barcelona y entró de aprendiz en el taller de Rossend Nobas i Ballbé, escultor y orfebre barcelonés. Solicitó una beca de estudios a la Diputación de Tarragona para estudiar en Barcelona.

Anselm Nogués se matriculó en la Escuela de Llotja, Barcelona (1884-1887) y después se fue a París, lugar donde se inscribió en la École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, y paralelamente trabajó en el taller de un escultor mexicano que se encargaba de la decoración escultórica del pabellón oficial de su país para la Exposición Universal de 1889; al parecer se llamaba Jesús Fructuoso Contreras. Consiguió exponer la obra *Cap d'Estudi* (1888) en el Salón de Arte en el Palais des Champs-Élysées. Presentó una nueva escultura *Jove florentí* (1889) en el Salón de París.

Una vez finalizada la beca retornó a Barcelona y opositó para participar en un proyecto decorativo en el edificio del Ayuntamiento de Bilbao, proyectado por Joaquín Rucoba y Octavio de Toledo. En 1891 se convocó el concurso para realizar las esculturas, dos estatuas de mármol que representarían la Ley y la Justicia.

ÍNDICE HISTÓRICO ESPAÑOL



ISSN: 0537-3522

CEHI- Universitat de Barcelona (abril 2021)

El volumen expone los sucesivos proyectos que desarrolló durante su carrera profesional, como el destinado al Palacio de Biblioteca y Museos de Madrid (1891-1894), en el cual se observa la escultura de Antonio de Nebrija. En Barcelona fue testimonio del nacimiento del Cercle Artístic de Sant Lluç el año 1893. Participó en la primera exposición que se realizó en la sede de la entidad con dos esculturas: *Retrat de D.M.B.* y *Gos*, a pesar de que la crítica no le dedicó ninguna atención.

El autor comenta su participación en el Palacio de Justicia de Barcelona (1894-1898), así como en las actividades del Cercle Artístic de Sant Lluç. Su obra en el Monasterio de Montserrat (el tercer misterio de dolor del Rosario de Montserrat), el Rosario del Santuario de Lluç o el busto de Lluís Dalmau para el Museu d'Art Decoratiu i Arqueològic de Barcelona, entre otros. Se mencionan los encargos fallidos y su declive artístico y personal en los años 1919 a 1922. Desarrolló muchos proyectos de carácter religioso: los Ángeles para el Santuario del Lledó o la escultura de San Antonio de Padua.

Su relación con Barcelona se fue espaciando con los años y se vinculó más a Valls. De 1931 a 1938 padeció necesidades económicas y se favoreció de las ayudas que Frederic Marès y Manuel Humbert (1935) dieron a los artistas Pintores y Escultores de Cataluña. En 1936 esculpió una imagen del obispo de Arle para la capilla de la Granja de Doldellops (encargo de Cèsar Martinell) y participó en la Exposición de Primavera de Barcelona (1937). Murió en 1938, a los setenta y tres años.

El volumen aporta mucha información, de un modo sistemático y anotado. Se incluyen numerosas imágenes que permiten observar su tarea como escultor y su mentalidad.

IHE
(Secretaria de la revista)